

Az ősatyák útja

1. A kivándorlás (1Mózes 11,31)

„Taré fogta fiát, Abrámot és Lótot, fiának, Háránnak a fiát és menyét, Szárajt, fiának, Abrámnak a feleségét, és elindult velük Úr-Kaszdímából, hogy Kánaán földjére menjen. Eljutottak Háránig, és ott letelepedtek.” (31)

2. Egy oltár (1Mózes 12,1-9)

„Az Úr ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!... El is érkeztek Kánaán földjére... Oltárt épített ott az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét.” (1.8)

3. Az elválás (1Mózes 13,1-18)

„De Lótnak is, aki Abrámmal ment, voltak juhái, marhái és sátrai, és az a föld nem bírta eltartani őket, hogy együtt lakjanak... Lót tehát a Jordán egész környékét választotta magának, és elindult Lót kelet felé. Így váltak el egymástól... Abrám Kánaán földjén lakott, Lót pedig a Jordán környékén levő városokban telepedett le, és egészen Sodomáig sátorozott.” (5-6.12)

4. A nagy pap (1Mózes 14,18-20)

„Melkisédek, Sálém királya kenyeret és bort vitt ki eléje. Ő a Felséges Isten papja volt, megáldotta őt, és ezt mondta: Áldott vagy, Abrám, a Felséges Isten előtt, aki az eget és a földet alkotta! És áldott a Felséges Isten, mert kezdedbe adta ellenségeidet!”

5. Az ígéret (1Mózes 15,1-21)

„Majd kivezette az Úr, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Ennyi utódod lesz! – mondta. Abrám hitt az Úrnak, és ő ezt számította be neki igazságul.” (5)

6. A három vendég (1Mózes 18,1-15)

„Fölemelte tekintetét, és látta, hogy három férfi áll előtte... Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva viszatérek hozzád, és feleségednek, Sárának akkor már fia lesz!” (2.10)

7. Ima a bűnös városért (1Mózes 18,16-33)

„Amikor a férfiak elindultak, és Sodoma felé tartottak, Ábrahám is velük ment, hogy elkísérje őket... Oda lépett hozzá Ábrahám, és ezt kérdezte: Vajon elpusztítod-e az igazat is a bűnösökkel együtt?” (16.23)

8. A szabadulás (1Mózes 19,15-26)

„A nap éppen fölkel, amikor Lót Cóarba ért. Az Úr pedig kénköves tüzes esőt bocsátott Sodomára és Gomorára, az Úrtól, az égből.” (23-24)

9. A beteljesült ígéret (1Mózes 21,1-8)

„Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten.” (2)

10. Az elűzetés (1Mózes 21,14-21)

„Ábrahám fölkelt reggel, fogott egy kenyeret meg egy tömlő vizet, és odaadta Hágárnak. Föltette azt az asszony vállára, és elküldte őt a gyermekkel együtt. Így ment el, és bolyongott Beérseba pusztájában... Amikor kifogyott a víz a tömlőből, letette a gyermeket az egyik bokor alá...” (14-15)

11. A hit próbája (1Mózes 22,1-8)

„Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!... Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra... mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.” (2.12)

12. A menyasszony (1Mózes 24,1-27)

„Még végig sem mondta ezt, máris jött Rebeka korsóval a vállán... Ekkor a szolga odaszaladt hozzá, és azt mondta: Adj nekem egy korty vizet a korsóból! A leány így felelt: Igyál, uram! És gyorsan levette korsóját a kezébe, és inni adott neki. Miután eleget adott neki inni, így szólt: Tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak.” (15.17-19)

13. Ábrahám halála (1Mózes 25,7-10)

„Akkor elhunyt Ábrahám, meghalt késő vénségében, öregen, betelve az élettel, és elődei mellé került. Fiai, Izsák és Izmael temették el a makpélai barlangban, Efrónnak, a hettita Cóhar fiának a szántóföldjén, Mamréval szemben...” (8-9)

14. A két testvér (1Mózes 25,20-28)

„Izsák negyvenesztendő volt, amikor feleségül vette Rebekát, az arám Betúél leányát, az arám Lábán húgát Paddan-Arámból...”

Amikor a fiúk felnőttek, Ézsau a vadászathoz értő, szabadban élő ember lett, Jákób ellenben a szokásokat tisztelő sátorlakó. Ezért Izsák Ézsaut szerette, mert ízlett neki a vad, Rebeka viszont Jákóbot szerette.” (20.27-28)

15. A csalás (1Mózes 27,1-33)

„Elment tehát, elhozta a gidákat, és bevitte anyjának. Anyja pedig elkészítette a finom falatokat, ahogyan az apja szerette. Akkor fogta Rebeka nagyobbik fiának, Ézsauinak a legszebb ruháját, amely nála volt otthon, és felöltöztette Jákóbot, a kisebbik fiát, a kecskegidák bőrével pedig beborította a kezét és a simnyakát. Azután kezébe adta fiának, Jákóbnak a finom falatokat és a kenyeret, amelyet készített.” (14-17)

16. Egy álom és egy fogadalom (1Mózes 28,10-17)

„Jákób pedig elindult Beérsebából, és Hárán felé tartott. Elért egy helyre, és ott töltötte az éjszakát, mert a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. És álmot látott: Egy lépcső állt a földön, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le.” (10-12)

17. A hazaindulás (1Mózes 31,1-18)

„Ekkor Jákób fölkelt, föltette gyermekeit és feleségeit a tevékre. Elhajtotta minden jószágát és minden szerzeményét, amit szerzett – a Paddan-Arámban szerzett jószágát és vagyonát –, hogy elmenjen apjához, Izsákhöz Kánaán földjére.” (17-18)

18. A rejtélyes küzdőtárs (1Mózes 32,23-33)

„Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki birokra kelt vele, egészen hajnalhasadtáig. De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, úgyhogy kifcamodott Jákób csípőjének forgócsontja, miközben vele birkózott...

Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam.” (25-26.31)

19. A nagy kibékülés (1Mózes 33,1-20)

„Ő maga előttük ment, és hétszer borult le a földre, amíg a bátyjához ért. Ézsau eléje futott, megölelte, nyakába borult, megcsókolta, és sírtak.” (3-4)

20. Egyre több utód (1Mózes 35,10-26)

„Már csak rövid út választotta el őket Efrátától (azaz Betlehemtől), amikor Ráhel szülni kezdett. A szülés azonban nehéz volt... Ne félj, mert most is fiad lett! Az apja viszont Benjáminnak nevezte el... Ezt mondta neki Isten: Jákób a te neved. De nem neveznek többé Jákóbnak, hanem Izráel lesz a neved... Nép származik tőled, sőt népek sokasága.” (16-19.10-11)

„Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Mózes 12,3)

Az ősatyák: Ábrahám, Izsák és Jákób utódja Jézus Krisztus, aki nemcsak Izráel népének, hanem a föld minden nemzetségének, nekem is és neked is áldást hozott. Az Istennel való élő kapcsolat lehetőségét hozta le azzal, hogy meghalt értünk a kereszten, majd feltámadt.

CSODAKLIKK.com

VISZ
GYERMEK-EVANGÉLIZÁCIÓS
KÖZÖSSÉG

Minden gyermekért